

fiskeriet, herunder merudgifter til kost og søudstyrskomkostninger.

Selvstændige fiskere, der vælger havfradraget, kan ikke fradrage driftsudgifter, der relaterer sig til fiskeriet, og som kan sidestilles med lønmodtagerudgifter.

Fiskere – selvstændige som ansatte – kan i stedet for havfradraget vælge at fratække de faktiske udgifter. Der skal i så fald foreligge dokumentation for udgifternes størrelse. Ansatte fiskere har som nævnt kun ret til fradrag i det omfang, de dokumenterede merudgifter til kost og udgifter til søudstyr sammen med øvrige fradragsberettigede lønmodtagerudgifter overstiger bundfradraget i ligningslovens § 9, stk 1., der for 1995 udgør 3.800 kr.

Det er undtagelsen, at der kan foretages fradrag for udgifter til fortæring, idet disse udgifter som hovedregel anses for private, selv om de afholdes i tilknytning til arbejdet.

Der kan således kun foretages fradrag for merudgifter til kost, når det dokumenteres, at der er tale om nødvendige merudgifter i forbindelse med arbejdet og de samlede udgifter dokumenteres. Fradraget opgøres som forskellen mellem de dokumenterede kostudgifter og det beløb, som den pågældende ellers ville have anvendt til kost. Fradraget vil derfor i overvejende grad bero på et skøn. Fradraget er efter praksis af beskeden størrelse. Således har Landsskatteretten godkendt, at en taxachauffør, der var henvist til at spise på et cafeteria, fik et fradrag for merudgifter til kost på 20 kr. om dagen. Ligningsrådet har godkendt et fradrag af tilsvarende størrelse for så vidt angår fiskernes merudgifter til kost på havdage for årene 1989-1992, se nærmere herom i det samtidig afgivne svar på spørgsmål nr. S 905.

Spm. nr. S 905

Til skatteministeren (10/2 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke fradragsregler der gælder for merudgifter til kost til søs for perioden 1989-1992, og hvorledes disse skattefradrag administreres i landets kommuner?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i Fiskeritidende den 9. februar 1995 er det kun muligt at fratække merudgifter til kost, såfremt man for den pågældende periode ligeledes kan dokumentere omkostninger til søudstyr.

Svar (23/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Når fradragsreglerne for fiskeres merudgifter til kost på havdage for årene 1989-1992 påkalder sig opmærksomhed på nuværende tidspunkt, hvor ligningsarbejdet for de fleste af årene for længst er afsluttet, skyldes det, at Told- og Skattestyrelsen den 10. juni 1994 udsendte et cirkulære om fiskeres adgang til fradrag for merudgifter til kost på havdage i de pågældende år. Ved cirkulæret blev de lokale ligningsmyndigheder bemyndiget til at imødekomme anmodninger fra fiskere om genoptagelse for årene 1989-1992 med henblik på fradrag for merudgifter til kost.

Baggrunden for cirkulæret var, at Ligningsrådet i 1988 ophævede en række standardfradrag for lønmodtagere, heriblandt fiskeres fradrag for udgifter til søudstyr og fradrag for merudgifter til kost på søen. Ligningsrådets beslutning i 1988 var dels en følge af skattereformen 1987, hvor et af de overordnede mål var at påvirke arbejdsgiverne til at afholde de med arbejdet forbundne omkostninger ved at begrænse lønmodtagernes fradragsmuligheder for sådanne omkostninger. En anden bevæggrund var, at en række standardfradrag med tiden havde nået en sådan størrelse, at de oversteg de reelle fradragsberettigede udgifter.

Fra 1989 har fiskerne skullet dokumentere de faktiske udgifter til søudstyr og merudgifter til kost for at opnå fradrag.

For så vidt angår merudgifter til kost, er der, som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 904, kun begrænset mulighed for at opnå fradrag. I praksis anså ligningsmyndighederne, at fiskere ikke havde merudgifter til kost i forbindelse med arbejdet.

Denne opfattelse blev imidlertid tilsidesat af Vestre Landsret, der ved dom af 12. januar 1994 fandt, at en fisker, der i indkomståret 1989 var på havet i 193 dage, havde afholdt merudgifter til kost på grund af arbejdet. Retten lagde ved sin afgørelse vægt på provianteringsforholdene